

ליה לחם תיפסל נמי תודה ותדחה, ולא יזרק דמה כלל!?

ומשנינן: שאני תודה, דרחמנא קרייה "שלמים"! שנאמר בקרבן תודה "זבח תודת שלמיו". ולכן, אף שבהעדר לחם נפסלה מתורת תודה, הרי היא קרבה בתורת שלמים וקריבה בלא לחם, כי מה שלמים, שהוקדשו מעיקרא לשם שלמים, קרבים בלא לחם, אף תודה שהוקדשה לתודה ונפסל לחמה, קרבה בלא לחם, לשם שלמים. [אמנם, מתורת תודה נפסלה על ידי שנפסל לחמה]. אבל כבשי עצרת בלי לחמים אינם קרואים "שלמים".⁽¹⁰⁾

אמר רבי ירמיה: אם תמצא לומר כצד הספק שלמעלה, שתנופה עושה זיקה, אם כן, כאשר אבד הלחם אחר התנופה — אבדו כבשים, ויש להביא לחם וכבשים אחרים.

ב-10

וכמו כן, אם אבדו כבשים — אבד הלחם. כי לאחר שהזקקו לא נחלקו רבי עקיבא ובן ננס.

ואם תמצא לומר תנופה אינה עושה זיקה, יש להסתפק: אם הביא לחם וכבשים, והונפו, ולאחר מכן אבד הלחם, ולא אבדו כבשים, והביא לחם אחר — האם אותו הלחם טעון תנופה מחודשת עם הכבשים, שהרי עדיין הוא לא הונף, או אינו טעון תנופה, כיון שכבר נתקיימה תנופה בכבשים עם לחם, ודי בכך, כיון שעיקר תנופה היא בכבשים, שבהם נאמרה התנופה, והם

המתירים גם ללחם.

ואומרת הגמרא: אם אבדו כבשים, לא תיבעי לך, דודאי בעי תנופה [תוס'] בלחם יחד עם הכבשים האחרים, שהרי בכבשים האלו לא התקיימה תנופה, והרי הם המתירים את עצמם ואת הלחם.

כי תיבעי לך, אבד הלחם, האם יש לחזור ולהניף את הלחם החדש?

ואליבא דבן ננס לא תיבעי לך, כיון דאמר כבשים עיקר, אם כן פשוט שדי בכך שהונפו הכבשים.

כי תיבעי לך — אליבא דרבי עקיבא, הסובר אם אין לחם אין כבשים, דאמר לחם עיקר, ועל כן מסתפקת הגמרא מאי הדין באופן זה שאבד הלחם אחר תנופה?

וצדדי הספק הם: כיון דלחם עיקר, בעי תנופה כדי לקיים תנופה בעיקר הקרבן.

או דלמא, כיון דמתירין דידיה כבשים נינהו, והם כבר הונפו, לא צריך תנופה נוספת בלחם⁽¹¹⁾?

ומסקינן: תיקו.

כפי שכבר נתבאר לעיל דף מה ב מביאים עם הלחם שני כבשים לקרבן שלמי ציבור, והם המקדשים אותו. ולדעת בן ננס הכבשים מעכבים בהעדרם את הקרבת הלחם. ואף

11. הקרן אורה, ביאר דברי הגמרא שלבן ננס לא שייך הספק ורק לרבי עקיבא שייך הספק, משום שלבן ננס שסובר שאין תנופה כלל בלחם

10. ועיין תוספות ורבנו גרשום שכתבו, שאף על פי שכבשי עצרת קרואים שלמים, מכל מקום, יש לחלק ביניהם.

בשחיטתה ללחמי התודה, ומעכבא אותם, שאין הלחם בא בלעדיה!?

ומשנינן: **אלא** יש לומר, המקור שהכבשים הם המקדשים את לחמי עצרת, ומעכבים אותם בהעדרם, הוא משום שדינם הוא **כתודה**. מנה תודה שהיא שלמים, הרי היא מקדשת את הלחם ומעכבת אותו, **אף הכא נמי** כבשי עצרת, שהם שלמים, הרי הם מקדשים את שתי הלחם ומעכבים אותם. ואילו שבעת הכבשים, הפר והאילים הם עולות.

ופרכינן: ומי דמי קרבן עצרת לתודה? והרי **התם**, בתודה, **ליכא זבחים אחריני בהדיה** השלמים, שהם הזבח היחיד, מה שאין כן בשלמי עצרת, שיש לומר: **הכא, דאיכא זבחים אחריני**, והם הפר האילים ושבעת הכבשים **בהדיה** דלחם, **ליקדשו** גם הני וגם **הני**, שיהא דינם של כל הבאים בגלל הלחם שוה?

לרבי עקיבא הכבשים מעכבים את הלחם כשהזקקו זה לזה בשחיטה. מלבד זאת מביאים בגלל הלחם: שבעה כבשים, פר, ושני אילים לעולה, ושעיר לחטאת. אולם קרבנות אלו אינם מקדשים את הלחם ולא מעכבים אותו בהעדרם. ועל חילוק זה שבין שני הכבשים ליתר הקרבנות הבאים עם הלחם שאל אביי:

אמר ליה אביי לרבא: מאי שנא שני כבשים, מה היא מעלתם היתרה של שני הכבשים על העולות **דמקדשי** הכבשים את הלחם בשחיטתם, **ומעכבי** ללחם בהעדרם, **ומאי שנא שבעה כבשים ופר ואילים**, **דלא מקדשי לחם, ולא מעכבי?**

אמר ליה: הואיל והזקקו כבשי השלמים והלחם זה לזה **בתנופה**.

ופרכינן: והרי תודה, **דלא הזקקו** זה לזה הקרבן והלחמים **בתנופה** [שאינן דינם להיות מונפים יחד] ועם זאת **מקדשא** התודה

או שכיון שעשה פעם אחת לא צריך שוב, כמו שמסתפקת הגמרא למי שסובר תנופה אינה עושה זיקה.

וכתב הקרן אורה לתרץ, או שנאמר כי מה שנעשה זיקה זה לא רק כשהונפו ביחד אלא אף בזה אחר זה, ולכך באופן שהונפו לחוד גם יש זיקה ושוב לא שייך הספק, או שנאמר כי כשלא הונפו יחד ודאי שיצטרפו לעשות תנופה שוב בלחם, לפי שכל מה שמסתפקת הגמרא שלא יצטרפו לעשות תנופה בלחם שוב זה רק כשהונפו יחד, אולם כשהונפו בזה אחר זה אין בזה כדי לומר שאם אבד הלחם לא יצטרפו שוב תנופה, ולכך כל הספק של הגמרא הוא רק למי שסובר ששחיטה עושה זיקה.

בעצמו, וכל מה שיש תנופה הוא רק כשהם באים עם הכבשים אם כן במקום שכבר הניף הלחם ואבד לא שייך עוד תנופה בלחם החדש, אולם לרבי עקיבא ששייך תנופה בפני עצמה בלחם בכא בפני עצמו, בזה הוא ספק הגמרא אם בכא עם הכבשים ואבד שייך בו עוד תנופה, כיון שהרי שייך תנופה אף בלחם לבדו.

ובקרן אורה ובשפת אמת הקשו, למה הגמרא מסתפקת רק אם תנופה אינה עושה זיקה, הרי ספק זה שייך אף למי שסובר שתנופה עושה זיקה, וכגון שלא הניף הלחם והכבשים יחד, ואז הזיקה נעשית בשחיטה, ובוה שייך הספק אם אבד הלחם בינתיים אם צריך לעשות תנופה שוב

בהעדר כבשים, ולדעת רבי עקיבא דכבשים אין מעכבין את הלחם — **יונפו**⁽¹²⁾, **ותעובר צורתן** שיפסלו על ידי לינה [הנחשבת כקלקול צורה] ולאחר מכן **יצאו לבית השריפה**.

והוינן בה: **מה נפשך**: אם עיקר דינם לאכילה, שבמקום שאין כבשים להתירם לאכילה הרי הם מתירים את עצמם לאכילה [כלשון הגמרא להלן], אם כן **ליבלינהו?**

ואם אין היתר אכילה, משום שאין כבשים להתירם, אם כן **אי לשריפה אתיין** — **לשרפינהו לאלתר!** שכך היא מצותו, ולמה **לחו עיבור צורה** לשרפן כקרבנות פסולים? ישרפם בעודם בכשרותם!?

ומשנינן: **אמר רבה לעולם לאכילה אתיין**, ומה שהקשית שאם כן שיאכלם? כך הוא אמנם דינם מן התורה, אלא שחכמים גזרו לשרפם, **גזרה שמה יזדמנו להן כבשים לשנה הבאה** וכשיש כבשים אין לאכול הלחם קודם שחייטתם, **ויאמרו**, בטעות: **אשתקד מי לא אכלנו לחם בלא כבשים?** ומדאכלנום

בלא כבשים אם כן אנו רואים שאין היתרם תלוי בכבשים ואף **עכשיו נמי ניכול!** בטרם

ומשנינן: **אלא**, מקור הדין דהכבשים הם המקדשים הוא מכיון שתורת שלמים עליהם, הרי הם **כאיל נזיר** שהוא שלמים, ומצינו שדוקא איל הנזיר הוא זה שמקדש את המצות שבאות עם קרבנות הנזיר ולא כבש העולה או כבשת החטאת הבאה עמו. וילפינן: **מה קרבן נזיר**, אף על גב ד**איכא זבחים אחריני**, מכל מקום דוקא שלמים הוא **דמקדשי למצות**, מידי **אחרינא** [העולה והחטאת] **לא מקדשי**. **הכא נמי**, בעצרת, **לא שנא**, שדוקא הכבשים הבאים בתורת שלמים הם המקדשים את הלחם ולכן הם גם המעכבים, אבל לא העולות.

והוינן בה: **והתם** בנזיר עצמו **מנלן** שדוקא איל השלמים הוא זה המקדש את המצות?

ומשנינן: **דתניא** בדרשת הפסוק האמור בקרבן נזיר טהור **"ואת האיל יעשה זבח שלמים לה' על סל המצות"**, מלמד, מלשון **"על סל המצות"**, ש**הסל** של מצות **בא חובה לאיל**, ו**שחיטת איל מקדשן למצות**. **לפיכך**, משום שהאיל הוא המקדשן, **שחטו שלא לשמו** שלא לשם שלמים, **לא קדשו הלחם**, [ואפילו אם שחט העולה והחטאת הבאים עמה לשמן לא קדש הלחם. (תוס')].

תנו רבנן: שתי הלחם הבאות בפני עצמן

שתי הלחם בפני עצמם זה רק אם נסבור שתנור מקדש, דהיינו שיכול לחול קדושת הגוף בתנור, לכך אף בבאים בפני עצמם יתקדש הלחם בתנור.

והגרי"ז והחזו"א כתבו, שהלחם יתקדש על ידי התנופה, ואף שאין זה כלי שרת, אולם כדי להתקדש לא צריך דוקא כלי שרת, שהרי סכין בעצמו יש ראשונים שסוברים שלא צריך כלי

12. האחרונים הקשו, איך מבואר ששייך להביא שתי הלחם בפני עצמם, הרי צריך לקדשם בקדושת הגוף, ובלחם הבא עם הזבח הוא מתקדש בשחיטה כמו שמבואר בהמשך הסוגיא, אבל בלחם הבא בפני עצמו שלא נעשה שחיטה בכבש והוא לא ניתן בכלי שרת איך הוא יתקדש קדושת הגוף. ובקרן אורה כתב, שכל מה ששייך להביא

שקלים], **אלא שהכהנים דורשין מקרא זה**, הנדרש להלן, **לעצמן ולתועלתן** ושלא כדין הם דורשים: שכך נאמר בפרשת ויקרא "וכל **מנחת כהן** — כליל תהיה, **לא תאכל**", ואם יהא לנו, לכהנים, חלק בקרבנות ובמנחות ציבור על ידי מחצית השקל שאנו שוקלים, **הואיל ועומר ושתי הלחם ולחם הפנים גם שלנו הן**, הרי הם ייחשבו בתור מנחת כהן על ידי שותפותינו, **והאיך נאכלין?** שהרי צריך להיות דינם כדין מנחת כהן שהיא נשרפת כולה?! ומכאן הורו לעצמן שלא לשקול, משום שאם בכל זאת הם נאכלים, ראייה היא שאינם שותפים במנחות אלו⁽¹⁴⁾.

אלו הם דברי המשנה בשקלים ומהם בא רבה להוכיח דשתי הלחם הבאין בפני עצמן נאכלים.

וקאמר רבה: **הני שתי הלחם**, שעליהם אמרו אותם כהנים "היאך נאכלים", **היכי דמי? אילימא בבאות עם הזבת**, הרי אין כאן דין מנחת כהן שהיא כליל, מפני שדינה כדין הזבת. וראיה לכך, **אטו תודה ולחמה מי לא מנרבי כהנים ואכלי להו?** ומכאן למדת שלא נאמר דין כליל אלא במנחת כהן הבאה בפני עצמה. ואם כן, הוא הדין שתי הלחם דנאכלים עם כבשי השלמים. **אלא לאו**, על כרחך, באו הכהנים להוכיח משתי הלחם **בבאות בפני עצמן** דאילו היו נחשבות בתור מנחת כהן הן לא היו נאכלות, והיינו דקתני

שנשחטו הכבשים. **ואינהו**, הטועים בדבר, **לא ידעי לחלק דאשתקד לא הוו כבשים**, ולכך **אינהו**, הלחמים, **שריין נפשייהו** [התירו עצמם] לאכילה, מה שאין כן **השתא**, **דאיכא כבשים**, שוב לא ניתן להם להתיר עצמן, אלא דוקא **כבשים הוא דשרו להו**, ולפיכך אין לאכלם בטרם הותרו על ידי הכבשים. ולכן, הואיל ושתי הלחם קדשום והרי הם, מותרים באכילה מדאורייתא, ונשרפים רק משום הגזירה הנ"ל, אין לשרפם עד שיפסלו בלינה⁽¹³⁾.

ואמר רבה: מנא אמינא לה שגם שתי הלחם הבאין בפני עצמן לאכילה הם באין. **דתנן במסכת שקלים: אמר רבי יהודה: העיד בן בוכרי ביבנה:** אף שכהנים אינן חייבין לשקול מחצית השקל, שנאמר "כל העובר על הפקודים" והכהנים לא נפקדו, מכל מקום, **כל כהן ששוקל את מחצית השקל אינו חוטא**, ואין בחלקו בקרבן הציבור חשש של חולין בעזרה שבא מנדבת יחיד, מפני שמוסר את שקלו לציבור במתנה גמורה.

אמר לו רבן יוחנן בן זכאי: לא כי, אלא כל כהן שאינו שוקל הרי הוא חוטא, שחייבים גם הכהנים במחצית השקל [ומה שנאמר "כל העובר על הפקודים" הכונה היא לעוברים בים סוף, והכהנים בני כ' שנה ומעלה עברו בים סוף, כמבואר במסכת

14. הירושלמי [בשקלים פרק א'] מבאר, שטעותם של הכהנים היא, משום שכל הדין של מנחת כהן זה רק בקרבן יחיד אבל בקרבן ציבור אין זה נחשב למנחת כהן, ולכך הם חייבים לשקול שקלים, וכן כתב רש"י בסוגייתנו.

שרת, ומוכח מזה שאין הכלי שרת מקדש אלא מה שנעשה בו עבודה הוא מתקדש, לכך אף בשתי הלחם הבאים בפני עצמם יתקדשו על ידי התנופה.

13. רש"י.

לא היו נאכלות.

רב יוסף אמר בנידון דשתי הלחם הבאים בפני עצמן: **לעולם לשריפה אתיין** (15), ומיישב מה שהקשינו לעיל שאם כן "נשרפינהו לאלתר": **והיינו טעמא דלא שרפינן אותם בו ביום, לפי שאין שורפינן קדשים שנפסלו ביום טוב, אלא ממתנין למחרת ושורפינן, והוא הדין בשריפת שתי הלחם הללו.**

אמר ליה אבוי לרב יוסף: מי דמי שריפת שתי הלחם לשריפת קדשים פסולים? והרי

"היאך הן נאכלין", אלמא שתי הלחם הבאות בפני עצמן לאכילה אתיין.

אמר ליה אבוי לרבה, לדחות ראייה זו: **לעולם בכאות עם הזבח, ומכאן הוכיחו הכהנים, מדנאכלות, שאין בהן חלק לכהנים. ורקא קשיא לך מתודה ולחמה — וכי אין כהנים מקריבין תודה ואוכלים את לחמה? תשובתך: לחמי תודה לא איקרו מנחה! ועל כן אינם בדין מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל, ואילו שתי הלחם איקרו מנחה שנאמר "בהקריבכם מנחה חדשה לח" ולפיכך טענו שאילו היה בהן חלק לכהן הן**

קרבן ציבור הרי יש להם חלק ממוני בקרבן ולכך מבואר שזה נחשב למנחת כהן, אולם אם הם לא ישקלו אם כן לא נחשב למנחת כהן מצד הממון וממילא אף שהם מתכפרים אין זה מנחת כהן.

15. הגר"ז ביאר בדברי רב יוסף שלשריפה אזיל, שאין הבאור בזה שזה קיום בעצם הדין של שתי הלחם שהם לשריפה ולא לאכילה, אלא שהוא משום שאי אפשר לאוכלם ממילא דינם בשריפה, אולם אין זה קיום בעצם הלחם, ואף שמבואר בגמרא שכיון שמצותן בכך הרי הם נשרפים ביום טוב, אין הבאור שזה קיום דינם, אלא שכיון שאין מה לעשות אתם ממילא מצותם בשריפה.

והוכיח זאת הגר"ז מדברי התוספות לקמן [עד א] שהקשו על דברי הגמרא וכי יש לך דבר שאזיל לאיבוד, והקשו שהרי שתי הלחם הבאים בפני עצמם לרבי עקיבא הולך לאיבוד, וכתבו התוספות, ששונה דין הלחם כיון שעיקר מצותו לאכילה עם הכבשים, וביאר הגר"ז שהכונה היא שאף כשהם לבד הם נחשבים באים לאכילה רק שאי אפשר לקיים אכילה וממילא מצותם

ורש"י בערכין כתב, שטעותם הוא משום דאזלינן בתר רובא, דהיינו כיון שהרוב ישראל מותר, ובמהרי"ץ חיות שם הקשה שהרי אין ביטול על מעות, אולם נראה שאין כונת רש"י לביטול המעות, אלא כונתו שכיון שרוב ישראל אין זה נקרא מנחת כהן.

והגר"ז הקשה על דברי הגמרא שהכהנים לא היו מנדרים שקלים כיון שאם ינדבו יהיה בזה דין של מנחת כהן שהיא כליל, אם כן מה הם הרויחו בזה שלא שקלו שקלים, הרי הדין של מנחת כהן שהיא כליל זה לא רק כשהיא שלו, אלא אף אם הוא רק מתכפר בזה גם יש לזה דין מנחת כהנים, [כגון שהפריש ישראל על מנת שיתכפר הכהן], ואם כן הרי כיון שהם מכלל הציבור הם מתכפרים בזה וממילא יש בזה חסרון שזה מנחת כהן.

וביאר הגר"ז, דאדרבה, מצד מה שהם מתכפרים זה בכלל לא חסרון אף כשהם שוקלים, כיון שאין זה נקרא קרבן שלהם, אלא זה קרבן ציבור וממילא לא נחשב למנחת כהן שדינה כליל, וכל מה שמבואר שהם לא שוקלים כיון שהיא מנחת כהן, זה רק מצד מה שהם בעלים על הממונות של הקרבן ובוהו אף שהוא

אבל **לבתר הכי**, לאחר תמיד של בין הערביים, **לשרפינהו**, דהרי אי אפשר להקריב כבשים, ולמה משהים אותם כל הלילה עד למחר?

ומשנינן: **מאי "תעובר צורתן" נמי דקתני, כל זמן הקרבתן? ואמנם כן אין ממתנינים עד למחר אלא עד סוף זמן הראוי להקרבת כבשים**⁽¹⁶⁾.

רבא אמר: באמת שתי הלחם הבאות בפני עצמן מעיקר דינם מדאורייתא **לאכילה אתיין**. ומכל מקום דינם להשרף וגזירה **משום דרבה**, כמו שאמרנו לעיל שמא יזדמנו להם כבשים בשנה אחרת ויבואו לאכול הלחם בטרם ישחטו הכבשים. אולם, יסוד הדברים שדינם מן התורה הוא באכילה נלמד מדרשה, **ולאו מטעמיה של רבה**, שהוכיח כן ממשנה דשקלים, **אלא מקרא**, כדלהלן:

התם, בפסולין, **לאו מצותן בכך, דמעיקרא לאכילה אתו**, אלא שאחר שנפסלו [כגון בנותר או טמא] דינם לשריפה. אבל **הכא**, בשתי הלחם הבאין בפני עצמן, **המצותן בכך**, שכך דינם מעיקר הבאתן, **לישרפינהו** ביום טוב, **מידי דהוה [כפי הנעשה] בפר ושעיר הפנימיים של יום הכיפורים**, שדינם בשריפה, וכיון שזו היא מצותן לכתחילה — הרי הם נשרפים בו ביום מחוץ למחנה [ויקרא פרק ט"ז]?! וקיבל רב יוסף את דחיית אביי.

אלא, חזר בו **ואמר רב יוסף** טעם אחר מפני מה אין שתי הלחם הבאין בפני עצמן נשרפין בו ביום: **גזירה שמא יזדמנו לחם כבשים** בו ביום **לאחר מכאן** בשעה אחרת, ולפיכך משהים את הלחם כדי שיוכל להצטרף עם הכבשים, לכשיזדמנו.

אמר ליה אביי: **תינח הטעם שלך מבאר** למה משהה **כל זמן הקרבתם של כבשים**,

בשריפה וכמו שנתבאר.

ובזה ביאר הגר"ז מה שמבואר בהמשך הסוגיא, שאף לאחר שהניף אם יזדמנו לו כבשים אחרים הרי הוא חוזר ומניף הלחם אתם, ולכאורה כיון שחל בלחם דין שהוא לשריפה איך ישתנה דינו לאחר מכן, הרי כבר נקבע בו דין שריפה, אולם לפי מה שנתבאר שדין זה של שריפה אין הוא דין בעצם הלחם שדינו לשריפה, אלא שהוא דין מכיון שאי אפשר לאוכלו יש דין לשורפו, אם כן בנדמנן לו כבשים אחרים שעתה שייך לקיים בו תנופה ואכילה ממילא אין דין לשורפו.

בין הערביים, והבאור בזה, שלאחר שקרב תמיד של בין הערביים שוב אף אם יזדמנו לו כבשים אחרים לא יוכלו להקריבם כיון שאסור להקריב קרבן אחר תמיד של בין הערביים.

ובתוספות הקשו על פרוש רש"י, שמבואר מדברי הגמרא בראש השנה שקרבן ציבור אפשר להקריב אחר תמיד שלך בין הערביים, ואם כן אף כאן כיון שזה קרבן ציבור אפשר להקריבו אחר תמיד של בין הערביים, ולכך ביאר ו התוספות שזמן הקרבתן היינו עד הלילה, שכשהגיע הלילה אינו יכול להקריב הכבשים וממילא שורפן בלילה.

ובשפת אמת כתב ליישב דברי רש"י, שאף שסובר רש"י כדעת התוספות שקרבן ציבור דוחה העשה להקריב אחר התמיד, אולם סבר

16. **רש"י** כתב שבאור דברי הגמרא כל זמן הקרבתן היינו לומר עד לאחר שקרב התמיד של

שחטן לשמן וזרק דמן שלא לשמן ויש כאן קדושת שחיטה בלבד — הלחם קדוש ואינו קדוש! ולהלן בגמרא נחלקו בהגדרת מצב זה. עד כאן דברי רבי.

רבי אלעזר ברבי שמעון אומר: לעולם אינו קדוש הלחם אף בקדושה חלקית עד שישחוט לשמן ויזרוק דמן לשמן⁽¹⁷⁾.

והוינן בה: מאי טעמא דרבי, שחלה קדושת הגוף בלחם כבר בשחיטת הזבח אף דהזריקה לא עלתה לו?

ומפרשינן: דכתיב בפרשת איל נזיר, שמשם למדנו דין קידוש לחמי עצרת, "ואת האיל יעשה זבח שלמים לח' על סל המצות" ודרש רבי — "יעשה זבח", דהיינו עשית הזביחה, שהיא השחיטה, היא זאת המקדשת את סל המצות, למימרא — דשחיטה מקדשא!

ורבי אלעזר ברבי שמעון מפרש מקרא זה: "יעשה זבח", ומשמעות "יעשה" — עד שיעשה בזבח כל עשיותיו! ומשמע שאף

ואמר רבא: מנא אמינא לה ששתי הלחם הבאין בפני עצמן דינם לאכילה? דכתיב בענין לחמי עצרת "ממושבותיכם תביאו לחם תנופה [וגו'] בכורים לח". הקישן הכתוב לביכורים, ומכאן למדנו עיקר דין הבאה ללחם בפני עצמו, מזה בכורים באין בפני עצמן, אף שתי הלחם יכולים לבא בפני עצמן. ומינה אנו למדים — מזה בכורים לאכילה, אף שתי הלחם נמי לאכילה, גם באופן זה שדומין לביכורים, והיינו כשבאין בפני עצמן.

תנו רבנן: כבשי עצרת אין מקדשין את הלחם אלא בשחיטה הראויה לדין שלמי עצרת. כיצד?

שחטן לשמן וזרק דמן לשמן — קדש הלחם קדושה גמורה ומותר באכילה.

שחטן שלא לשמן וזרק דמן שלא לשמן — לא קדש הלחם כלל! דאין הקרבת הכבשים האלו עולה לשם כבשי עצרת.

בפסחים [יג:]: שמבואר שם שלדעת רבי אליעזר כבר כשנתקבל בכלי וזה עומד להזרק אין לו פדיון כיון שכל העומד להזרק כזרוק הוא, ואם כן איך מבואר שכזרוק שלא לשמה נפסל הקרבן הרי כבר הוכשר בזה שהוא היה עומד לזרוק, ואין לומר שכזרוק שלא לשמה נתברר שאין זה עומד להזרק, שהרי מצאנו שאף כזרוק אחר כך בפגול הרי זה נחשב עומד להזרק.

ותירצו התוספות שכל הדין שאף כזרוק אחר כך הרי זה נחשב עומד להזרק זה רק בזריקה פסולה, אולם בזריקה שלא לשמה היא עוקרת את הקרבן, בזה אם זרק אחר כך שלא לשמה נחשב שלא היה עומד להזרק, ולכך בסוגייתנו שמדובר בזריקה שלא לשמה לא נתקדש הלחם

רש"י שכל זה רק במקום שלא הוקרב כלל הקרבן ציבור, בזה כתבו התוספות שעשה של קרבן ציבור דוחה עשה דהשלמה להקריב אחר התמיד, אולם בסוגייתנו הרי כבר הקריב הלחם ולדעת רבי עקיבא הרי קיים דין הקרבן, אלא שעתה חל עליו חובה להקריב כבשים, אולם כשלא יקריב אין זה ביטול הקרבן שהרי כבר הקריב שתי הלחם, לכך סבר רש"י שבאופן זה אין דוחה העשה של קרבן ציבור עשה דהשלמה.

17. התוספות הקשו שמשמע שלדעת רבי אליעזר כל זמן שלא זרק לשמן לא נתקדש הלחם, ולכך כזרוק שלא לשמן אין קדוש הלחם, ולכאורה זה נסתר מסוגית הגמרא